

Arrest

nr. 211 796 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-D. HATEGEKIMANA
Charles Parentéstraat 10/5
1070 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. NGOUG, die *loco* advocaat J. HATEGEKIMANA verschijnt voor verzoekster, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 6 april 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 9 april 2015 asiel aan. Op 14 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn geboren in Cabinda. U woonde er in de wijk Luvasa. Toen u drie jaar oud was is uw moeder om het leven gekomen. U bleef nog een jaar in Luvasa, daarna werd u opgehaald door de zusters waar uw moeder voor had gewerkt. Zij kenden uw situatie, namelijk dat uw vader veel dronk en niet in staat was voor u te zorgen. U ging in een weeshuis in Luanda wonen. In 2013 kwam uw vader u terug ophalen in dit weeshuis en ging u terug bij hem en zijn nieuwe vrouw en haar dochter in Luvasa wonen. In het weeshuis ging u naar school maar toen u terug bij uw vader woonde niet meer. Eens terug in Cabinda ging het in het begin goed maar na een tijdje begon uw vader opnieuw meer te drinken. Sinds november 2014 kwam hij verschillende keren naar uw kamer en raakte u tegen uw wil aan op intieme plaatsen. In december 2014 hield hij hier mee op maar u merkte dat hij veel cadeautjes begon te kopen voor uw stiefzus. Op een avond hoorde u geschreeuw en ging naar de kamer van uw stiefzus. Uw stiefmoeder was uw vader al schreeuwend aan het slaan en uw stiefzus lag bloedend op de grond. De burens en de politie kwamen hier op af en uw vader werd aangehouden. Uw vader werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar voor verkrachting. Uw stiefmoeder en stiefzus dienden naar het ziekenhuis te gaan. Toen uw stiefmoeder twee dagen later terug thuis was veranderde haar houding tegenover u ingrijpend. Ze schreeuwde tegen u en zei dat u zou boeten voor de misdaden van uw vader. Uw stiefmoeder nodigde familie van haar uit en u werd door hen geslagen. Drie neven probeerden u aan te randen. De burens hoorden uw geschreeuw en kwamen tussen beiden. U ging daarop mee met een buurvrouw naar haar huis. U heeft een oom die actief is voor FLEC (Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda) en reeds geruime tijd in België verblijft, een kennis van hem, M. M. (...), kwam u opzoeken. De volgende dag kwam een andere kennis van deze man, D. L. (...), u opzoeken. U ging met hem mee en hij bracht u naar Luanda. U bleef drie maanden bij hem en in die tijd regelde hij uw vertrek uit Angola. Hij zorgde voor een paspoort waarmee u op 05 april 2015 per vliegtuig naar België bent gekomen. Op 09 april 2015 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een attest dat u van 2003 tot 2013 in een weeshuis verbleef, de familiesamenstelling met uw oom hier in België en de verblijfsdocumenten van uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de manier en de omstandigheden waarin u uw land van herkomst heeft verlaten. U verklaart dat kennissen van uw oom u geholpen hebben om de nodige documenten te verkrijgen om het land te kunnen verlaten. Deze kennis maakte voor u een paspoort op en regelde een visum voor België. Uiteindelijk zou u met dit visum en paspoort op 05 april 2015 Angola hebben verlaten (gehoorverslag CGVS p.8-9). Echter, uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u reeds op 08 februari 2015 in Portugal bent aangekomen (zie visumdossier). Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd ontkent u dit en stelt u zeker te zijn dat u pas in april 2015 in België bent aangekomen (gehoorverslag CGVS p.10), u verklaart bovendien dat dit de eerste keer was dat u reisde (gehoorverslag CGVS p.8). Uw verklaringen stemmen allerm minst overeen met de objectieve gegevens die blijken uit het visumdossier, wat uw geloofwaardigheid reeds ernstig aantast. Wanneer u daarnaast wordt gevraagd naar de manier waarop u dit paspoort heeft verkregen slaagt u er niet in coherente verklaringen af te leggen. U verklaart dit visum niet zelf te hebben aangevraagd maar dat deze kennis dit zou hebben geregeld. U stelt initieel dat u enkel diende mee te gaan naar een fotostudio om uw foto te laten maken maar verder niets diende te doen of enig ander document diende te ondertekenen (gehoorverslag CGVS p.9). Verder in het gehoor stelt u echter wel degelijk naar een ambassade te zijn geweest en er uw vingerafdrukken te hebben gegeven (gehoorverslag CGVS p.11). U beweert dit alles de dag voor uw vertrek te hebben geregeld, namelijk op 04 april 2015. Volgens uw visumdossier verbleef u echter toen reeds in Europa. Later wijzigt u uw verklaringen opnieuw. Ditmaal verklaart u dat uw vingerafdrukken niet werden genomen in een ambassade maar bij deze kennis thuis. U zou wel naar een ambassade zijn geweest maar niet om er vingerafdrukken te laten afnemen (gehoorverslag CGVS p.13). Bovendien strookt de informatie in het paspoort dat in uw visumdossier werd teruggevonden niet met de gegevens die u verstrekt. U gebruikte een paspoort op de naam van M. M. D. D. C. (...), u verklaart echter dat uw naam M. M. K. (...) luidt (gehoorverslag CGVS p.2). U slaagt er niet in duidelijk te stellen vanwaar u de naam K. (...) vandaan zou hebben. U verklaart dat het de naam is van uw

grootvader aan moederszijde, om onmiddellijk daarna te stellen dat deze grootvader J. M. (...) heet en niet de naam K. (...) draagt (gehoorverslag CGVS p.3). Het is daarbij eveneens verwonderlijk dat uw oom aan moederszijde wel de naam K. (...) zou dragen terwijl uw moeder die naam niet zou gebruiken (gehoorverslag CGVS p.3-4). U slaagt er dus allerminst de herkomst van de naam K. (...) duidelijk te stellen, laat staan te overtuigen dat u eveneens deze naam zou dragen. Vervolgens blijkt uit het door u gebruikte paspoort eveneens dat u in Luanda bent geboren en niet in Cabinda, zoals u zelf beweert (gehoorverslag CGVS p.6). Het feit dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie in uw visumdossier en u bovendien hoogst tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de documenten die u zou gebruikt hebben gedurende uw reis, zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u uw land van herkomst heeft verlaten. Bijgevolg kunnen er eveneens ernstige vragen gesteld worden omtrent de omstandigheden die aan de basis zouden hebben gelegen van dit vertrek.

Daarenboven komt het het Commissariaat-generaal hoogst onwaarschijnlijk over dat u bij de organisatie van dit vertrek uit het land beroep zou hebben gedaan van leden van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC (gehoorverslag CGVS p.7 en p.18). U verklaart bij uw buurvrouw te hebben verbleven toen deze kennissen van uw oom en leden van het FLEC op vraag van uw oom u kwamen opzoeken (gehoorverslag CGVS p.18). Uit uw verklaringen komt echter niet naar voren dat u enig contact onderhield met deze oom. U verklaart wel te weten dat u een oom had in het buitenland maar dat u niet wist waar hij woonde. U verklaart over hem te hebben horen spreken maar hem niet te kennen, u wilde uw oom graag beter leren kennen (gehoorverslag CGVS p.18 en p.20). Ook de buurvrouw waar u bij verbleef wist niet in welk land uw oom verblijft (gehoorverslag CGVS p.18). Dit getuigt allerminst van een intensief contact tussen u en uw oom. Daarenboven onderhielden uw stiefmoeder en uw vader geen enkel contact met het FLEC. U verklaart dat uw vader geen politieke activiteiten had (gehoorverslag CGVS p.19), zodoende kunnen ook van zijn kant geen banden met het FLEC worden verondersteld. Het is in deze dan ook niet duidelijk op welke manier uw oom op de hoogte zou zijn gesteld van uw problemen en uiterst verwonderlijk dat hij onmiddellijk alles in het werk zou stellen om u naar België te halen. U verklaart dat ene Marcos Mavungu u kwam opzoeken, dit terwijl u nog nooit eerder enig contact met hem had gehad (gehoorverslag CGVS p.7-8). Dat net deze man u zou opzoeken is uiterst onwaarschijnlijk. Volgens de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Frontline Defenders – Case history: José Marcos Mavungo – 24.05.2016) is Mavungu de oprichter van Mpalabanda, de enige mensenrechtenorganisatie in Cabinda die streeft voor een vreedevolle oppositie en tegen de onderdrukking en corruptie in het land. Mavungu staat reeds lange tijd onder strikt toezicht van de autoriteiten. In 2006 werd zijn organisatie verboden en hij werd meer dan een jaar gevangen gezet op verdenking van het aanzetten tot rebellie en geweld. Dat uw oom een man met een dergelijk hoog profiel zou afsturen op zijn nichtje waar hij nauwelijks enige banden mee onderhoudt is weinig waarschijnlijk. Daarenboven is het eveneens weinig realistisch dat hij u in het huis van uw stiefmoeder wilde ontmoeten en niet bij de buurvrouw waar u op dat moment verbleef (gehoorverslag CGVS p.18). Dit maakt uw verklaringen des te onaannemelijker aangezien u verklaart dat de broer van uw stiefmoeder de gouverneur is van Cabinda en dus nauwe banden onderhoudt met de heersende partij, waar Mavungu net oppositie tegen voert en die hem reeds viseert. Dat hij het zou verkiezen u te ontmoeten in het huis van iemand met nauwe banden met de partij die hem vervolgt is weinig aannemelijk. Ook de manier waarop het FLEC u zou geholpen hebben om het land te verlaten is bijgevolg volstrekt onaannemelijk.

Uit het bovenstaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen op een clandestiene wijze het land te hebben verlaten en dat uit vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Voorts dient te worden gewezen op het feit dat de problemen die u met uw stiefmoeder beweert te kennen geen aanleiding geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. U verklaart dat zij u naar het leven zou staan als vergelding voor wat uw vader haar dochter heeft aangedaan (gehoorverslag CGVS p.17 en p.19-20). Dit betreft echter een conflict louter van interpersoonlijke aard. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen derhalve niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, met name vervolging omwille van politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep, worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. U verklaart namelijk dat voor dit incident uw verhouding met uw stiefmoeder goed was (gehoorverslag CGVS p.15), daaruit blijkt niet dat andere redenen aan de grondslag zouden liggen van deze beweerde vijandelijke houding tegenover u. Er kan bovendien bezwaarlijk worden gesteld dat u alvorens het land te verlaten en om internationale bescherming te verzoeken u enige andere opties zou hebben overwogen om zich beschermd te weten. U verklaart onmiddellijk met u onbekende leden van het FLEC te zijn meegegaan. Internationale

bescherming kan echter slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u nooit de moeite genomen hebt om nationale bescherming te verkrijgen. U stapte op geen enkel moment naar de politie om de behandeling door uw stiefmoeder en haar familie aan te klagen. Dit terwijl u verklaart dat uw vader voor gelijkaardige feiten wel degelijk werd veroordeeld (gehoorverslag CGVS p.19). Zodoende kan men niet stellen dat de politie in dergelijke gevallen niet zou optreden of uw zaak niet ter harte zou nemen. Evenmin onderzocht u andere nationale alternatieven. U verklaart een zus te hebben in Luanda maar uit uw verklaringen komt niet naar voren dat u enige stappen zou hebben ondernomen om op haar beroep te doen ter bescherming. Aldus dient te worden geoordeeld dat niet alleen de feiten die u aanhaalt niet ressorteren onder de Conventie van Genève maar dat u evenzeer de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft uitgeput.

U haalt eveneens aan vervolging te vrezen omdat u banden met de onafhankelijkheidsbeweging FLEC zouden worden verweten, ook dit geeft geen aanleiding tot een erkenning als vluchteling. In deze dient te worden gewezen op de objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Angola: actuele situatie van de Cabindese onafhankelijkheidsbewegingen – 01.07.2013) waaruit blijkt dat enkel degene die openlijk voor hun FLEC lidmaatschap of sympathie uitkomen problemen kunnen krijgen met de overheid. Niet om het even wie zou hier het slachtoffer van worden. U verklaart weliswaar een oom te hebben met een vooraanstaande functie binnen het FLEC maar verder komt op geen enkele manier uw band met de beweging naar voren. Uw oom vroeg reeds in 2001 asiel aan in België, uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkel contact met hem onderhield (gehoorverslag CGVS p.18 en p.20). Evenmin ontwikkelde uw vader enige politieke activiteiten (gehoorverslag CGVS p.19). U heeft tot slot nooit enige problemen gekend met de Angolese autoriteiten hieromtrent. Zodoende kan bezwaarlijk worden gesteld dat u een vooraanstaand profiel heeft waardoor u louter omwille van uw vermeende banden met het FLEC vervolging zou dienen te vrezen in uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat deze appreciatie te wijzigen. Noch uw attest dat dient aan te tonen dat u in een weeshuis verbleef, noch het feit dat u bij uw oom verblijft die een erkend asielzoeker is, vormen enige aanwijzing dat u uw land zou verlaten hebben uit vrees voor vervolging.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte tot de conclusie komt dat zij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij tevens niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij beargumenteert dit als volgt:

“- De verzoekster wijst erop dat haar opmerkingen slecht vertaald zijn door een tolk die in de Portugese taal niet vloeiend beheerste. Dit leidt tot een misverstand van zijn verklaring door de beschermingsoffier.

- Ze wenst de bijstand van een gevorderde tolk die haar kan helpen dit recht te zetten. Door een aanvullende nota in te dienen en ter terechtzitting zijn angst tonen voor de terugkeer.*
- De verzoekster bevestigt dat ze in gevaar komt als zij terugkeert naar Angolo. Ze vreest vermoord te worden door de generaal Kitembo en de schoonmoeder die haar bedreigde door wat haar vader heeft gedaan.*
- Ze zegt dat de levende familie niet meer in Angolo leeft, wegens de bedreigingen die erop gericht zijn door de betrokkenheid van leden van de FLEC-bevrijdingsbeweging.*
- Ze zal de bewijzen van deze beweringen leveren tijdens de procedure omdat sommige leden beschermend zijn door België en Frankrijk. Het betreft de informatie die ze geleidelijk aan verneemt gedurende haar verblijf België.*
- Ze heeft geen familie meer in Angolo of Canada.*
- Tenslotte heeft de verzoekster vernomen dat haar vader vermoedelijk ontsnapt zou zijn en dat hij zich zou aangesloten hebben bij de opstand FLEC; informatie die bij de volgende hoorzitting moet worden bevestigd. Door de reden dat ze bij het onderhavige beroep geen bewijzen kon leveren.”*

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met attesten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) waaruit zou blijken dat haar familieleden als vluchteling erkend zijn.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, geschonden acht.

Het enig middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij haar land van herkomst op een clandestiene wijze heeft verlaten uit vrees voor vervolging nu haar verklaringen niet overeenstemmen met de informatie in haar visumdossier, zij hoogst tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de documenten die zij zou gebruikt hebben gedurende haar reis en het hoogst onwaarschijnlijk overkomt dat zij bij de organisatie van haar vertrek beroep zou hebben gedaan op leden van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC, omdat (ii) de problemen die zij met haar schoonmoeder beweert te kennen geen aanleiding geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus nu het louter een conflict van interpersoonlijke aard betreft dat dus niet ressorteert onder het Verdrag van Genève en verzoekster bovendien de mogelijkheden om bescherming te vinden in haar land van herkomst onvoldoende heeft uitgeput, en omdat (iii) bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster een vooraanstaand profiel heeft waardoor zij louter omwille van haar vermeende banden met het FLEC vervolging zou dienen te vrezen in haar land van herkomst. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster erop wijst dat haar opmerkingen slecht vertaald zijn door een tolk die de Portugese taal niet vloeiend beheerste, wijst de Raad er op dat indien verzoekster problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster duidelijk verklaard heeft de tolk aanwezig op het gehoor bij het CGVS goed te begrijpen en dat zij de vragen goed begrepen had (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 januari 2016, p. 2 en 20). Voorts duidt verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoekster om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijkjs verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat *“haar opmerkingen slecht vertaald zijn door een tolk die in de Portugese taal niet vloeiend beheerste”* en dat *“(d)it leidt tot een misverstand van zijn verklaring door de beschermingsoffier”*, toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing zonder deze fouten mogelijks anders zou zijn geweest.

Waar verzoekster stelt dat haar familie niet meer in Angola leeft *“wegens de bedreigingen die erop gericht zijn door de betrokkenheid van leden van de FLEC-bevrijdingsbeweging”* en ter staving hiervoor bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota stukken voegt waaruit zou blijken dat haar familieleden als vluchteling erkend zijn, wordt er op gewezen dat uit de neergelegde stukken weliswaar blijkt dat de erop voorkomende personen als vluchteling erkend zijn, doch niet dat er tussen verzoekster en deze personen een band van verwantschap is. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de naam die verzoekster bij de Belgische asielinstanties opgaf niet strookt met de naam op het paspoort dat zij gebruikte om naar Europa te komen (adm. doss., stuk 11, map met ‘landeninformatie’, visumdossier verzoekster) en dat verzoekster er op het CGVS niet in slaagde duidelijk te stellen van waar zij haar naam zou hebben. In de bestreden beslissing wordt dit laatste als volgt toegelicht:

“U slaagt er niet in duidelijk te stellen vanwaar u de naam K. (...) vandaan zou hebben. U verklaart dat het de naam is van uw grootvader aan moederszijde, om onmiddellijk daarna te stellen dat deze grootvader J. M. (...) heet en niet de naam K. (...) draagt (gehoorverslag CGVS p.3). Het is daarbij eveneens verwonderlijk dat uw oom aan moederszijde wel de naam K. (...) zou dragen terwijl uw moeder die naam niet zou gebruiken (gehoorverslag CGVS p.3-4). U slaagt er dus allerm minst de herkomst van de naam K. (...) duidelijk te stellen, laat staan te overtuigen dat u eveneens deze naam zou dragen.”

Bovendien kan uit de neergelegde stukken niet worden opgemaakt om welke redenen de betrokken personen erkend werden als vluchteling en of hun asielmotieven gelijklopen met deze van verzoekster.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar familie niet meer in Angola leeft *“wegens de bedreigingen die erop gericht zijn door de betrokkenheid van leden van de FLEC-bevrijdingsbeweging”*. Evenmin toont zij aan dat zij zelf bedreigd zou worden omwille van haar betrokkenheid met leden van het FLEC. Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“U haalt eveneens aan vervolging te vrezen omdat u banden met de onafhankelijkheidsbeweging FLEC zouden worden verweten, ook dit geeft geen aanleiding tot een erkenning als vluchteling. In deze dient te worden gewezen op de objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Angola: actuele situatie van de Cabindese onafhankelijkheidsbewegingen – 01.07.2013) waaruit blijkt dat enkel degene die openlijk voor hun FLEC lidmaatschap of sympathie uitkomen problemen kunnen krijgen met de overheid. Niet om het even wie zou hier het slachtoffer van worden. U verklaart weliswaar een oom te hebben met een vooraanstaande functie binnen het FLEC maar verder komt op geen enkele manier uw band met de beweging naar voren. Uw oom vroeg reeds in 2001 asiel aan in België, uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkel contact met hem onderhield (gehoorverslag CGVS p.18 en p.20). Evenmin ontwikkelde uw vader enige politieke activiteiten (gehoorverslag CGVS p.19). U heeft tot slot nooit enige problemen gekend met de Angolese autoriteiten hieromtrent. Zodoende kan bezwaarlijk worden gesteld dat u een vooraanstaand profiel heeft waardoor u louter omwille van uw vermeende banden met het FLEC vervolging zou dienen te vrezen in uw land van herkomst.”

Waar verzoekster ten slotte nog stelt dat zij vernomen heeft dat haar vader vermoedelijk ontsnapt zou zijn en dat hij zich zou aangesloten hebben *“bij de opstand FLEC”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dit blijkt geenszins uit de door haar bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN